

repartitionsfonden. Det var ikke muligt at opdage den Forbindelse, der var imellem Afgift til Hjortlund Kirke og Tritagelsen for Afgift til Amtsrepartitionsfonden, men at der var nogen Forbindelse, derom har man ikke været i nogensomhelst Tvivl. Eieren af Gaarden søgte da at bestre sin Eiendom fra denne Byrde ved at negte at betale til Hjortlund Kirke, men han blev dømt til at betale paa Grund af, at Afgiften var betalt fra Arvids Tid. Det er saaledes umiskendeligt, hvad Stiftamtmanden ogsaa fremhæver i sin Anbefaling, at Mandens Eiendom ved Indlemmelsen i Kongeriget har faaet en ny Byrde, og Udvalget finder det derfor ogsaa rimeligt, at denne Sag henvises til Finantsministeren. — Nr. 30 angaar et Andragende fra Smalid Mikkel Christensen af Hørrøt Mark ved Aarhus. Han blev i Slaget ved Isted saaret i sin høire Skulder og mistede en af sine Fingre, og fik derefter Understøttelse indtil 1857, endog med stigende Størrelse, men da blev den ham pludselig fratagen. Han har senere søgt forgjæves flere Gange, og i Mar har han faaet det Svar, at han ingen Understøttelse kunde faae paa Grund af den Erklæring, som Lægen ved Svaldebestyrelsen i 1855 efter at have undersøgt hans Saar gav om hans Helbredstilstand. Da dette imidlertid er saa længe siden, da baade Sogneraadet og Distriktslæge Glæsel i Aarhus erklære, at han er lidende, og at det er en Mand, som fortjener Hjælp, og da han dog er en af de Mand, som have blødt for Fædrelandet, mener man, at hans Saar kunde fortjene Underpøggelse. Derfor foreslaas hans Andragende henvist til Finantsministeren. — Om Distriktslæge Bojesen, der omtales under Nr. 33, har jeg Intet at tilføje. Det er allerede godtgjort ved Iste Behandling, at han i det Offentliges Interesse har paadraget sig en Sygdom og derved har lidt et betydeligt Tab, for hvilket han vel med Grund bør have nogen Erstatning. — Nr. 36 angaar det Andragende til Finantsministeren, som jeg før nævnte, og om hvilket Finantsministeren har bemærket, at det ikke har foreligget ham i den Form, hvori det her foreligger, ja jeg forstod næsten ikke bedre, end at det ikke var ham bekendt, at der havde været indgivet nogen Ansøgning til ham. Som det vil erindres, blev der ifjor tilstaaet 1000 Rb. til Lihyret med Rimsfjordsdistrikteriet i Anledning af, at det tillige overtog Lihyret med Østersbanterne. Flere søkede dengang Nedsættelse i Summen, og der stede for Dørigt ogsaa en Nedsættelse, idet Forslaget oprindeligt lød paa 1400 Rb., men blev nedsat til 1000 Rb. Der stod i Anmærkningerne til Finantslovsforslaget, at Assistenten skulde have 300 Rb. og den øverste Lihyrs-havende, Kammerraad Andersen, 400 Rb. Nu er det vel sandt, at Beløbet blev nedsat til 1000 Rb., men naar Assistenten dengang skulde have 300 Rb., er det ubegribeligt, at Beløbet til ham, fordi Bevillingen blev nedsat med en Tredele, har kunnet synke ned,

som det i Ansøgningen siges, til 50 Rb. Man undrer sig ogsaa i Ansøgningen over, hvor disse Penge blive af. Hvad Koikarlens angaar, har man ment, at der strengt taget ikke kunde tages noget Hensyn til dem, idet det ikke egentlig var Forsikringen, at de skulde have Noget af denne Sum, og det er derfor ogsaa kun for Assistentens Vedkommende, vi foreslaa Andragendet henvist til Finantsministeren. — Nr. 38 er tidligere omtalt, og jeg skal i alt Fald ikke for Tiden indlade mig videre derpaa. — Der er endnu kun et Par Mindretalsindstillinger tilbage, nemlig de under Nr. 17 og Nr. 19. Nr. 17 angaar Premierlieutenant Holstein, der flere Gange forgjæves har søgt om Hjælp. Ganste vist har han i 1848 staaet i Dyrprærarmeen, men det kan ikke negtes, at der foreligger tilstrækkelige Data for, at han egentlig ikke var bevidst Dyrprær. Han blev snarere ledet ind derpaa, og har han begaaet dette Feilgreb, har han senere godtgjort, at han har Kjærlighed til Danmark, nemlig ved at deltage i Krigen i 1863, hvorved han mistede den Plads og det Erhverv, han havde i Altona, tilligemed anden Indtægt, han havde. Jeg hører til det Mindretal, der anbefaler hans Andragende. Det forekommer os, at der er noget Ubilligt i den Medfart, han har maattet lide, ganske vist fra Begyndelsen af ifølge hans egen uforstigtige Holdning. Da han som sagt har hødet derfor og har vist sit danske Sindelag, kunne vi ikke se rettere end, at hans Andragende fortjener at henvises til Rigs- og Finantsministeren; der er nemlig stillet et Underendringsforslag om, at Andragendet ogsaa skal henvises til Finantsministeren. — Andragendet under Nr. 19 er fra Krigssekssor, Skrivelærer Rosenkilde. Denne Mand har i Andragendet gjort Rede for, at han privat har undervist en Mængde fattige unge Mennecker, uden at faae nogen Godtgjørelse derfor, og ligeledes foreligger der en Mængde Breve, som vise det heldige Resultat af hans Skrivemethode. General Treftrup interesserede sig noget for ham, og han fik da ogsaa Ansættelse i Statens Tjeneste, men mærkelig nok blev han affædiget fra denne Bestilling under General Treftrup, i Stedet for, at han havde ventet Paa- skjønnelse af sin Virksomhed som Skrivelærer, hvorom der foreligger ganske fikre Vidnesbyrd. Da der ikke eksisterer noget andet Institut af denne Art, og da Manden fremdeles tilbyder Beiledning for Uformuende, har det forekommet Mindretallet, som dog maaske egentlig er et Flertal, da Udvalget ikke var fuldtalligt, den Gang Beslutningen blev tagen, at der kunde være Anledning til at yde ham, om ikke den Understøttelse af 300 Rb., som han begjærer, saa dog nogen Understøttelse, hvis Størrelse den høitere Kirke- og Undervisningsminister kan gjøre til Gjenstand for nærmere Overveielse.

N. Hansen: Der er to Andragender, om